

Camellia

นิยาย
品狂妃
มิด้า
หมอกหลุย
อย่างช้า
จะยิ่งใหญ่
ในไต้หวันให้ดู

8
จบ

十九穀 สือจิวอี เซียน
หมิวชาวชอบกินมาการอง แผล
RUNYA วาด

บทที่ 245 การทดสอบ
จะเริ่มขึ้นแล้ว 1

ศิษย์นอกสำนักบางคน que เข้าสำนักมาหลายปีก็จำได้ทันที ว่าคนผู้นี้เป็นใคร จึงอุทานด้วยความตกใจ

“นั่นศิษย์พี่หญิงสุ! นางกลับมาสร้างเรื่อง que สวณสมุนไพรร อีกแล้ว พวกเราระวังตัวไว้ให้ดี อย่าเข้าไปยุ่งเกี่ยวจะดีกว่า”

ศิษย์ใหม่ que ไม่รู้เรื่องราวอดถามอย่างอยากรู้อยากเห็น ไม่ได้ “ศิษย์พี่หญิงสุคือใครหรือ ทำไมนางถึงกล้าชกกระบี่ใส่ ผู้ดูแลเถียนเซ่นนี้”

“นางนะหรือ เจ้าคงยังไม่เคยได้ยินเรื่องของนาง นางเป็น ศิษย์สายตรงของผู้อาวุโสได้ในเวลาไม่กี่ปี ทั้งที่ตอนยังเป็น ศิษย์นอกสำนักก็เคยถูกผู้ดูแลเถียนดูหมิ่นว่านอนกับชายมานับ ร้อยคน กล่าวว่าการสกปรก ไม่ยอมให้นางมาปลุกสมุนไพรรที่นี่ ด้วยซ้ำ พอนางได้เป็นศิษย์สายตรงแล้วก็กลับมาหาเรื่องผู้ดูแล ที่นี้อยู่บ่อยครั้ง มีผู้อาวุโสหนุนหลังเช่นนี้ ผู้ดูแลเถียนก็ทำอะไร นางไม่ได้”

“อะไรรนะ ศิษย์พี่หญิงลู่เป็นคนหยาบคายถึงเพียงนั้น
เซียวหรือ”

“ซู่ว! อยากตายหรือ อย่าพูดส่งเดชสิ ใครจะไปรู้ว่าใช่
เรื่องจริงหรือไม่”

ฮวาซิงเหยียนได้ยินเสียงกระซิบกระซาบนั้นทั้งหมด
นางรู้สึกว่่าชื่อลู่เยวี่เฟิงคั่นหูอยู่บ้าง แต่ก็นึกไม่ออก จึงไม่ได้
ใส่ใจนัก

ผู้ดูแลเถียนขมวดคิ้วแน่น เอ่ยกับลู่เยวี่เฟิงว่า “ออกไป
เสีย เขาหลังเฉ่าไม่ต้อนรับเจ้า”

ลู่เยวี่เฟิงกลับพันกระบี่ลงกลางโตะในห้องอย่างแรงจน
แตกกระจาย โดยไม่สนใจสมุนไพรสตที่เพิ่งซุดขึ้นมากองอยู่บน
โตะ ไบหน่านางเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยว

“บอกเข้ามาเดี๋ยวนี้ว่าน้องชายข้าอยู่ที่ไหน!”

ผู้ดูแลเถียนแสดงสีหน้าเบื่อหน่ายอย่างเห็นได้ชัด พลัง
เอ่ยอย่างรำคาญใจ “ใครจะไปรู้ว่าน้องชายเจ้าเป็นใคร หากยัง
ไม่หยุดก่อเรื่อง ก็อย่าหาว่าข้าไม่ปรานี!”

ลู่อูเอ๋วเฟิงแค้นหัวเราะเป็นซาอย่างดูแคลน “เจ้าจะไม่ปราณีอย่างไรหรือ เจ้าเป็นแค่ผู้ดูแลศิษย์นอกสำนัก จะสู้เข้าได้อย่างไร อย่ามาแสร้งโง่ไปหน่อยเลย น้องชายข้าชื่อลู่อูหยวนผิง คนที่อยู่เรือนเดียวกับเขาบอกว่า หลายวันก่อนเขามาตรวจดูสมุนไพรมันที่นี่ แล้วก็ไม่กลับไปอีกเลย ตอนนี่เขาหายตัวไป ไม่ต้องเดาให้เสียเวลา เจ้าต้องเป็นคนลงมือแน่!”

ฮวาซิงเหยียนไต้ยินตั้งนั้นก็นึกขึ้นได้ทันทีว่าลู่อูหยวนผิงก็คือคนที่นางฆ่า ตอนนั้นคนพวกนั้นยังพูดถึงพี่สาวของลู่อูหยวนผิงว่าเป็นศิษย์สายตรงนามว่าลู่อูเอ๋วเฟิง ด้วยเหตุนี้ นางถึงได้รู้สึกว่าคุณหนู

นางหันไปมองผู้ดูแลเถียน ที่จริงวันนั้นเขาก็น่าจะเห็นตอนที่นางฆ่าลู่อูหยวนผิงอยู่ด้วย

“ข้าไม่รู้ว่าลู่อูหยวนผิงไปที่ไหน และข้าไม่ใช่พ่อของพวกเขา เจ้าจะไปใส่ใจว่าพวกเขาจะเป็นหรือตายทำไม!”

คำพูดนี้ทำให้ลู่อูเอ๋วเฟิงโกรธจนหน้ามืด นางตะโกนลั่น “บอกมา! ไม่อย่างนั้นข้าจะฆ่าเจ้า!”

พูดจบก็พุ่งเข้าไปใส่ผู้ดูแลเถียนทันที

แต่ในขณะนั้นเอง ร่างฮวาซิงเหยียนที่สวมชุดศิษย์สี่คราม พลันเคลื่อนไหวกวูบหนึ่ง ก่อนจะตวัดขาเตะกระบี่ในมือลู่เยว้เฟิง จนกระเด็นออกไปอย่างแรง

ฮวาซิงเหยียนกล่าวเสียงเรียบอย่างไม่สะทกสะท้าน “ข้า เป็นคนฆ่าน้องชายของเจ้าเอง”

มือของลู่เยว้เฟิงที่โดนเตะถึงกับกระตุกแตก นางมอง ศิษย์นอกสำนักที่สวมชุดสี่ครามตรงหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ สายตา ศิษย์นอกสำนักผู้นี้กำลังลงมือกับนางเขียวหรือ!

นางแทบจะคลั่งด้วยความโกรธ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว อย่างแค้นเคือง “หลบไป! ศิษย์นอกสำนักอย่างเจ้ากล้าได้อย่างไร มาเสวนากับข้า!”

ลู่เยว้เฟิงมั่นใจว่าผู้ที่ลงมือกับน้องชายนางต้องเป็นผู้ดูแล เถียนแน่ ส่วนฮวาซิงเหยียนก็แค่ตัวรับเคราะห์แทน

ทว่าเสียงหัวเราะเบาๆ ของฮวาซิงเหยียนก็ดังขึ้น “คิดว่า ข้าไม่ได้ตัดมือเจ้าคือข้าอมมือให้หรือ ไม่เชื่อก็กไปถามคนอื่น ดูสิว่าใครเห็นข้าฆ่าลู่หยวนผิงบ้าง”

ลู่อเยว้เฟิงรู้สึกเหมือนโดนศิษย์นอกสำนักเหยียบย่ำ
ศักดิ์ศรี นางกวาดตามองไปรอบ ๆ อย่างดูตัน

กระทั่งมีผู้ฝึกตนหญิงคนหนึ่งเดินออกมาด้วยท่าที่ลังเล
“วัน...วันนั้นข้ามาถึงก่อน ข้าเห็นว่านาง...นางเป็นคนฆ่าศิษย์พี่ลู่อ”

กล่าวจบนางก็หันไปมองฮวาซิงเหยียน แวตาเต็มไป
ด้วยความอิจฉาริษยาและสะใจที่อีกฝ่ายต้องเดือดร้อน

สตรีนางนี้อัจฉาฮวาซิงเหยียนที่เฟิงมาถึงก็ได้รับความ
สนใจจากผู้ดูแลเถียน แล้วยังสามารถปลุกสมุนไพรวัดงองาม
ยิ่งกว่าผู้อื่น กลบความโดดเด่นของนางเสียมิด ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้
นางต่างหากที่เป็นผู้ปลุกสมุนไพรวัดดีที่สุด และมีโอกาสจะถูก
เลือกเป็นศิษย์สายใหม่มากที่สุด!

นางไม่มีวันปล่อยให้ฮวาซิงเหยียนมีชีวิตที่สงบสุขได้
หากลู่อเยว้เฟิงฆ่านางได้ก็ยิ่งดี!

พอสตรีนางนั้นพูดจบ ก็มีศิษย์บางคนรีบออกมาเอออ
ตามทันที

“ตอนนั้นข้าอยู่ไกลออกไปหน่อย แต่เหมือนจะเห็นนาง
ฆ่าใครบางคนอยู่จริงๆ!”

“ข้าก็เห็น ตอนนั้นมีเปลวไฟลุกโชน ดูเหมือนจะเผาศพ
ทิ้งเลยด้วยซ้ำ!”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ลูเยอร์เฟิงก็โกรธจัดจนตาแดงกำ นาง
คำรามออกมาอย่างเดือดดาล “เจ้าฆ่าน้องข้าจริงหรือ! ทิ้งยังกล้า
ทำลายศพอีก! อ้ากกกก ข้าจะบดกระดูกเจ้า!”

พูดจบนางก็ระเบิดพลังกดดันระดับเบิกฟ้าชั้นปลาย
ออกมาอย่างควบคุมอารมณ์ไม่ได้

เหล่าศิษย์ต่างตะลึงพริ้งเพริด พวกมันซุบซิบขึ้นมาอีกครั้ง
“แข็งแกร่งนัก! ศิษย์พี่หญิงลู่อยู่ในระดับเบิกฟ้าชั้นปลาย! ไม่
แปลกใจเลยที่ผู้อาวุโสใหญ่ให้ความสำคัญ”

“ก็แน่นอนแล้ว ข้าได้ยินมาว่านางยังเป็นสตรีของศิษย์พี่
เจิงอีกด้วย ได้รับความเอ็นดูเหลือเกิน”

“สตรีนางนั้นตายแน่ บังอาจมาทำทนายศิษย์พี่หญิงลู่เช่นนี้
ข้าเคยได้ยินมาว่านางทรมานคนได้สุดยอดนัก ทรมานจนอยาก
ตายก็ยังไม่ได้ตาย”

ถ้อยคำเหล่านั้นทำให้ฟู่สื่อซีใจคอไม่ดีอย่างยิ่ง แม้แต่
ผู้ดูแลเถียนเองก็ขมวดคิ้วแน่น คิดจะลงมือเองเสีย

แต่ทันใดนั้นร่างของฮวาซิงเหยียนก็พุ่งไปข้างหน้าอย่าง
รวดเร็ว

ผัวะ!

ลู่เยว่เฟิงกระเด็นออกจากประตู ก่อนร่างของนางจะ
กระแทกลงพื้นอย่างแรง

ฮวาซิงเหยียนสาวทำออกไปด้วยแวมตาเย็นชาดูต้น
จ้องมองลู่เยว่เฟิงที่เต็มไปด้วยความตื่นตระหนกและตกตะลึง
เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ “ที่แท้ศิษย์สายตรงก็มีฝีมือแค่นี้เอง
หรือ!”

ถ้อยคำนี้ราวกับฝ่ามือหนักสับตบซ้ำลงบนใบหน้าของ
ลู่เยว่เฟิง นางถูกศิษย์นอกสำนักตู่ถุกอย่างไม่ไว้หน้า!

“เจ้า...เจ้าเป็นใครกันแน่ เจ้าจะเป็นศิษย์นอกสำนักไปได้
อย่างไร ระดับพลังของเจ้าเหนือกว่าข้าด้วยซ้ำ เจ้าคือใครกัน
แน่!”

ฮวาซิงเหยียนยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย ก่อนกล่าวเสียง
เรียบ “แน่นอนว่าข้าเป็นศิษย์นอกสำนัก แต่อีกไม่นานข้าก็จะ
เป็นศิษย์สายตรง ข้าฮวาซิงเหยียน หากเจ้าไสหัวไปเสียตั้งแต่
ตอนนี้ อีกไม่นานเจ้าก็จะได้รับรู้ชื่อเสียงของข้า แต่หากไม่...ก็จง
ทิ้งชีวิตไว้ที่นี่ซะ”

ลู่เยว่เฟิงได้ยินชื่อ ‘ฮวาซิงเหยียน’ ก็พลันนึกถึงเรื่องที่
เจิงเซ่าเจวี่ขอให้ตนช่วยเล่นงานนาง ที่แท้ก็เป็นสตรีชั่วช้านางนี้
เองหรือ!

ลู่เยว่เฟิงไม่คิดเลยว่าอีกฝ่ายจะมีพลังแข็งแกร่งถึงเพียงนี้
ไม่ได้! นางจะตายไม่ได้เด็ดขาด

ลู่เยว่เฟิงที่สามารถเป็นศิษย์สายตรงได้ในเวลาเพียงไม่กี่
ปี จุดแข็งที่สุดของนางก็คือการอดทนอดกลั้น นางจึงรีบลุกขึ้น
แล้ววิ่งหนีลงจากเขาทันที

ฮวาซิงเหยียนเองก็ไม่ได้คิดจะฆ่านาง เพราะกฎของสำนักกระบุไว้ชัดเจนว่าห้ามฆ่าพันธมิตรร่วมสำนัก และคำว่า ‘ศิษย์ร่วมสำนัก’ นี้ ไม่ได้นับรวมศิษย์นอกสำนัก

ผู้ดูแลเถียนที่ไม่รู้ว่าโผล่มาตั้งแต่เมื่อใดกล่าวขึ้นว่า “เจ้าทำเกินไปแล้ว เจ้าทำร้ายคนของผู้อาวุโสใหญ่ ตอนนี้ต่อให้เป็นเจ้าสำนักก็ยังปกป้องเจ้าได้ยาก ไป ข้าจะพาเจ้าไปพบเจ้าสำนัก”

ฮวาซิงเหยียนถามกลับด้วยความสงสัย “ท่านผู้ดูแลเถียน เหตุใดท่านจึงช่วยข้า”

ผู้ดูแลเถียนกล่าวเสียงเรียบ “เจ้าเป็นคนมีแวว เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว พรสวรรค์ก็โดดเด่น ข้ารู้ว่าเจ้าไม่หยุดอยู่แค่นี้แน่ ขอแค่เจ้าอย่าก่อเรื่องวุ่นวายในสำนักหัวเยา มากก็พอ เพราะสำนักหัวเยาแห่งนี้คือชีวิตข้า”

คำพูดนี้ทำให้ฮวาซิงเหยียนตกใจไม่น้อย หรือว่าผู้ดูแลเถียนกำลังบอกว่าเขาเป็นผู้ก่อตั้งสำนักหัวเยาแห่งนี้ขึ้นมา?

เช่นนั้นเหตุใดตำแหน่งเจ้าสำนักถึงไม่ใช่ของเขา แล้วทำไมตอนนี้ถึงกลายเป็นแค่ผู้ดูแลศิษย์นอกสำนัก?

ฮวาซิงเหยียนพินิจมองชายที่แต่งกายอย่างเรียบง่าย ผิวเผินดูเหมือนขี้เกียจเฉื่อยชา แล้วกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงราวกับเข้าใจอะไรบางอย่าง “ท่านได้รับบาดเจ็บ พลังฝีมือถดถอยจนเหลือเพียงระดับเบิกฟ้าขั้นสูงสุด และยังคงเสื่อมถอยลงเรื่อยๆ ใช่มั้ยหรือ?”

ผู้ดูแลเถียนเผยสีหน้าประหลาดใจ เขาไม่คิดว่าฮวาซิงเหยียนจะมองออกว่าเขาบาดเจ็บ

เขาเคยประมือกับยอดฝีมือแห่งเมืองเทียนหลิง อีกฝ่ายใช้เล่ห์กลลอบวางพิษด้วยแมลงพิษชนิดหนึ่ง พิษนั้นจะค่อยๆ กัดกร่อนพลังฝึกตนของเขา ยิ่งใช้พลังมากเท่าใด การกัดกร่อนก็ยิ่งรวดเร็วขึ้น นี่คือเหตุผลว่าทำไมแม้ลู่เยว่เฟิงจะก่อเรื่องซ้ำแล้วซ้ำเล่า เขาก็ไม่เคยลงมือจัดการเองเลย

ความเงิบของผู้ดูแลเถียนยิ่งตอกย้ำให้ฮวาซิงเหยียนแน่ใจว่านางเตาถูก ดูท่าเขาคงเป็นคนขอมาเป็นผู้ดูแลศิษย์นอกสำนักเอง เพราะพลังฝีมือที่เสื่อมถอยลงเรื่อยๆ ไม่อาจดำรงตำแหน่งเจ้าสำนักหรือผู้อาวุโสได้อีกต่อไป

ฮวาซิงเหยียนไม่ชักใช้อะไร นางเพียงกล่าวขอบคุณ “ข้า
รับน้ำใจท่านผู้ดูแลเถียนไว้แล้ว แต่พรุ่งนี้ก็จะเป็นการทดสอบ
ของสำนัก ข้าจะใช้ฝีมือแย่งชิงตำแหน่งศิษย์สายตรงของ
เจ้าสำนักมาให้ได้ ข้าสัญญาว่าจะไม่ก่อความวุ่นวายในสำนัก
หั่วเย่า”

ผู้ดูแลเถียนมองท่าทีมั่นใจของฮวาซิงเหยียน แม้จะ
หึงผยองกว่าตอนเขายังหนุ่ม แต่กลับดูน่าชื่นชมอย่างยิ่ง เขา
รู้ดีว่าด้วยฝีมือของนาง ย่อมทำได้แน่นอน ทว่าเขาก็ยังอดเตือน
ด้วยความห่วงใยไม่ได้

“เจ้าอย่าประมาท ไม่ว่าจะเป็นผู้อาวุโสใหญ่หรือเฉิงเซ้าเจี๋ย
ทั้งสองไม่มีทางปล่อยเจ้าไปง่ายๆ หากรู้ว่าเจ้าจะเข้าร่วมการ
ทดสอบ พวกเขาอาจใช้วิธีสกปรก ถึงขั้นเอาชีวิตเจ้าเลยก็เป็นได้”

ฮวาซิงเหยียนย่อมรู้เรื่องนี้ดีอยู่แล้ว แต่นางก็ไม่เคยกลัว
เรื่องยุ่งยาก อีกทั้งลู่เยว่เฟิงกับเฉิงเซ้าเจี๋ยก็เป็นฝ่ายหาเรื่องนาง
ก่อน นางย่อมไม่มีทางยอมความง่ายๆ นางจะให้ทั้งสองได้เห็น
ว่า ฮวาซิงเหยียนนั้นไม่ใช่คนที่ใครจะรังแกได้ง่ายๆ!

ทันทีที่ลู่อู๋เฟิงกลับไปถึงเรือนของเจิงเซ่าเจ๋ว เขาก็ถึงกับสะดุ้งตกใจ

ลู่อู๋เฟิงอยู่ในสภาพย่าแย เลือดซึมออกจากมุมปาก เส้นผมยุ่งเหยิง บนตัวมีรอยเท้าเด่นชัด ข้อมือขวาถึงกับหักจากการถูกเตะ

แต่เห็นก็รู้ว่าฝ่ายที่ลงมือนั้นมีฝีมือสูงกว่านางหลายขุม ลู่อู๋เฟิงแทบไม่มีโอกาสตอบโต้เลยด้วยซ้ำ

เมื่อเจิงเซ่าเจ๋วรู้ว่านางถูกฮวาซิงเหยียนเล่นงาน สีหน้าของเขาก็มีดครีมลงทันที เขาไม่เชื่อว่าศิษย์นอกสำนักจะมีฝีมือร้ายกาจถึงเพียงนี้ ต้องเป็นเพราะผู้ดูแลเถียนช่วยนางแน่ๆ!

แม้ปู่ของเขาจะเป็นศัตรูกับผู้ดูแลเถียนมาตลอด แต่เขาเองกลับไม่กล้าต่อกร เพราะเมื่อสิบปีก่อน ผู้ดูแลเถียนเคยเป็นเจ้าสำนัก ขณะนั้นเขายังเป็นเพียงเด็กหนุ่มอายุสิบกว่าปี แต่กลับหวาดกลัวอีกฝ่ายจนฝังใจ

เจิงเซ่าเจ๋วปลอบลู่อู๋เฟิงอยู่ครู่หนึ่ง เขาให้นางกินไอศกรักษาอาการบาดเจ็บ ส่วนตนก็เริ่มวางแผนหาทางสังหารฮวาซิงเหยียน

บทที่ 246 การทดสอบ
จะเริ่มขึ้นแล้ว 2

อีกด้านหนึ่ง ฮวาซิงเหยียนกับฟู่สื่อซีที่กลับมาถึงเรือนพักแล้ว กำลังง่วนอยู่กับการปรุ้งโอสถ

ที่ว่าจู่ ๆ ทั่วทั้งสำนักก็เกิดแรงสั่นสะเทือนของพลัง วิญญาณระดับเบิกฟ้าชั้นสูงสุด ทำให้ทั้งสำนักโกลาหลขึ้นมาทันที

“เกิดอะไรขึ้น มีผู้ดูแลหรือศิษย์สายตรงคนไหนทะลวงระดับเบิกฟ้าชั้นสูงสุดได้อย่างนั้นหรือ”

“รีบไปดูเร็ว นาน ๆ ที่จะได้เห็นเหตุการณ์น่าตื่นเต้นเช่นนี้!”

“ว่าไงนะ รองเจ้าสำนักทะลวงชั้น? เป็นไปได้อย่างไร ไม่ก็ปีก่อนเพิ่งทะลวงระดับเบิกฟ้าชั้นปลายไปไม่ใช่หรือ เหตุใดถึงทะลวงชั้นอีกแล้ว”

“ก็จริงนะสิ หลายคนยืนย่นมาแล้วว่ารองเจ้าสำนักทะเลวง
ชั้นจริง ๆ! สมกับเป็นรองเจ้าสำนักจริง ๆ แม้ข้าจะพยายาม
แค่นั้น ก็ยังเทียบเขาไม่ได้เลยสักเสี้ยว!”

เมื่อรู้ว่าผู้ที่ทะเลวงชั้นคืออุจื้อหยาง บรรดาศิษย์ต่าง
กรี๊ดร้องด้วยความศรัทธาและชื่นชม ส่วนผู้อาวุโสบางคนก็
ถึงกับตกตะลึง

แน่นอนว่าไม่ใช่ทุกคนจะยินดี หนึ่งในนั้นคือเจิงเซาเจ๋วที่
กำลังกัดฟันกรอด

“สารเลว! อุจื้อหยางทะเลวงชั้นได้เร็วขนาดนี้ได้อย่างไร!
เขาเพิ่งทะเลวงชั้นไปไม่ใช่หรือ ต้องเป็นเรื่องโกหกแน่ๆ!”

แต่เมื่อฮวาซิงเหยียนได้ยินข่าวกลับไม่แสดงความ
ประหลาดใจเลย เพราะรู้ตั้งแต่แรกว่าอุจื้อหยางมีพรสวรรค์
เพียงใด พอได้รับโอสถของนางไปด้วยแล้ว การทะเลวงชั้นครั้งนี้
ย่อมเป็นเรื่องธรรมดา

หลังปรุงโอสถเสร็จ ฮวาซิงเหยียนตั้งใจจะพักผ่อน แต่
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเร่งรีบมาจากด้านนอก

จากนั้น เสียงนุ่มลึกทว่าแฝงความมั่นคงก็ดังขึ้น

“คุณหนูสวา ข้าจื่อหยาง ขอเข้าไปได้หรือไม่”

เมื่อได้ยินว่าเป็นเสียงของอู่จื่อหยาง สวาซิงเหยียนก็อด
ขำไม่ได้ ถึงแม้เขาจะแสร้งทำเป็นสุขุม แต่ผีเท้าและน้ำเสียงที่
สั้นไหว่นั้นเผยความตื่นเต้นในใจของเขาออกมาจนหมด

พอนางเปิดประตู อู่จื่อหยางก็แผยรอยยิ้มสง่างาม

แต่สวาซิงเหยียนกลับต้องชะงักเล็กน้อยเมื่อเห็นเหล่า
ศิษย์ในสำนักที่เบิกตากว้างอยู่ด้านหลังเขา

“โอ้! พอรองเจ้าสำนักทะลวงชั้นได้ก็รีบมาหาศิษย์นอก
สำนักที่ยอดเขานอกทันทีเลยหรือ”

“นะ...นี่...หรือว่าสตรีนางนั้นจะเป็นสตรีที่รองเจ้าสำนัก
แอบรัก?”

“เกินไปแล้ว! เหตุใดรองเจ้าสำนักถึงหลงรักนางนั้นกัน
ข้างามกว่านางตั้งเยอะแท้ๆ!”

ฮวาซิงเหยียนได้ยืนตั้งนั้นก็สีหน้าเคร่งขรึม นางมอง
อุจื้อหยางอย่างหมดคำจะพูด ก่อนจะกล่าวเสียงเย็น “เข้ามา”

อุจื้อหยางดูเหมือนไม่สนใจว่าใครจะพูดอะไร เขาเดิน
เข้ามาด้วยท่าที่ร่าเริง ส่วนฮวาซิงเหยียนก็ปิดประตู

ปัง!

เสียงซุบซิบด้านนอกยังคงดังต่อเนื่อง บางคนถึงขั้นพูด
ว่าอุจื้อหยางกับฮวาซิงเหยียนจะร่วมคั้นแห่งบุปผา!

ใบหน้าของฮวาซิงเหยียนมีดครีมหันที

ในทางกลับกัน อุจื้อหยางกลับมีสีหน้าเปี่ยมล้นไปด้วย
ความตื่นเต้น “คุณหนูฮวา ข้าดีใจนักที่ไม่ทำให้เจ้าผิดหวัง ข้า
ทะลวงถึงระดับเบิกฟ้าชั้นสูงสุดได้แล้ว!”

เขารู้สึกว่าตนเองสามารถทำได้ในอายุแค่นี้สิบเจ็ด
ยี่สิบแปดปีก็ถือว่ายอดเยี่ยมยิ่งกว่าบิดาเสียอีก หากกล่าวไป
แล้ว ทว่าทั้งแคว้นหัวเหยียนไม่มีผู้ใดเทียบเคียงได้ ตอนนี้เขายอม
เป็นตำนานของทั้งสำนักหัวเยาและเมืองหัวเหยียนแน่นอน!

เขาเชื่อว่าฮวาซิงเหยียนต้องชมเขาแน่!

ทว่าฮวาซิงเหยียนกลับกล่าวอย่างเยือกเย็น “พรุ่งนี้ข้าจะเข้าร่วมทดสอบ จัดการสมัครให้ข้าเรียบร้อยหรือยัง”

รอยยิ้มของอู่อัจฉริยะพหลันแข็งค้าง “แต่ก็ ข้าจะไปจัดการให้เดี๋ยวนี้!”

เขารีบเปิดประตูพุ่งออกไปราวสายลม จนเปลวชนดิษย์ที่กำลังแอบฟังอยู่หลายคนจนกระเด็น

“สวรรค์! รองเจ้าสำนักเสร็จเร็วขนาดนี้เลย? เข้าไปยังไม่ถึงชั่วเวลาจิบชาหนึ่งถ้วยเลยนะ!”

“โ้ สวรรค์! รองเจ้าสำนักไม่เห็นเก่งเลยนี่นา...”

“ข้าเคยชอบรองเจ้าสำนักแท้ๆ แต่หากเขาไม่เก่งเรื่องนั้น ข้าก็ไม่ชอบเขาแล้ว! เรื่องเช่นนี้สำคัญทั้งชีวิตเลยนะ!”

ฮวาซิงเหยียนได้ยินเสียงเหล่านี้ก็รู้สึกอารมณ์ดีขึ้นทันตา พออู่อัจฉริยะรู้ว่าถูกปะป้ายว่าไร้หน้ายา คงต้องเสียใจที่เร่งรีบมาหานางเป็นแน่

แน่นอนว่าอู่อัจฉริยะเร่งมือจัดการอย่างไม่มีรีรอ เขาสั่งให้ผู้ดูแลที่รับผิดชอบการทดสอบของสำนักในวันพรุ่งนี้เพิ่มชื่อของ

ฮวาซิงเหยียนเข้าไปในรายชื่อผู้เข้าแข่งขัน พร้อมทั้งสั่งให้จัด
คู่ทดสอบที่อ่อนที่สุดให้นางด้วย

ผู้ดูแลถึงกับไม่อยากเชื่อสายตาตนเอง อุ้งจื่อหยางกล้า
ใช้อำนาจในทางที่มีขอบถึงเพียงนี้ ถึงขั้นให้ศิษย์นอกสำนัก
เข้าร่วมการคัดเลือกศิษย์สายตรงของเจ้าสำนัก เหลวไหลสิ้นดี!

เขาจึงไม่เพียงไม่จัดคู่ต่อสู้ที่อ่อนด้อยให้นาง แต่กลับจัด
คู่ต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดให้ฮวาซิงเหยียนทันที เขาจะสั่งสอนให้
อุ้งจื่อหยางรู้ว่า การใช้อำนาจโดยพลการนั้นจะมีผลเช่นไร!

ข่าวที่อุ้งจื่อหยางให้ฮวาซิงเหยียนเข้าร่วมการคัดเลือก
ศิษย์สายตรงแพร่กระจายไปยังเหล่าผู้อาวุโสอย่างรวดเร็ว

เจิงเซ่าเจวี๋ในตอนนั้นกำลังพูดคุยกับเจิงเทียนปู้ของเขา
เกี่ยวกับเรื่องที่อุ้งจื่อหยางทะเลวงระดับเบ็กฟ้าชั้นสูงสุด

พอได้ยินข่าวจากสายสืบในสำนัก เขาก็โมโหจนหน้าดำ
หน้าแดง “อุ้งจื่อหยางคิดว่าแค่ทะเลวงถึงระดับเบ็กฟ้าชั้นสูงสุด
แล้วจะทำอะไรในสำนักก็ได้หรือ! ช้ายังกล้าดันฮวาซิงเหยียน
เข้าแข่งขันอีก...ช้าก่อน ฮวาซิงเหยียน? ดี! ที่แท้สองคนนั้นก็
ร่วมมือกันนี่เอง ท่านปู้! ฮวาซิงเหยียนเป็นคนฆ่าท่านลุงขอรับ!”

แม้เจิงเทียนจะอายุกว่าร้อยปีแล้ว แต่รูปลักษณ์ยังดูเหมือนชายวัยกลางคน ใบหน้าสงบนิ่งแต่แฝงไปด้วยอำนาจ เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม “เช่นนั้นพรุ่งนี้ก็จัดการศิษย์นอกสำนักผู้นั้นเสีย ส่วนอู่จื่อหยาง...ไม่ใช่ว่ามีข่าวลือว่ามีใครบางคนขายโอสถวิเศษในเมืองหัวเหียนหรือ ได้ยินว่าโอสถนั้นทำให้ผู้คนทะลวงระดับเบิกฟ้าชั้นกลางได้ตั้งแต่อายุน้อย เจ้าก็อาจใช้มันทะลวงถึงระดับเบิกฟ้าชั้นสูงสุดได้ จงไปสืบมาให้แน่ชัด”

เจิงเซ่าเจวีร์รับคำ “ขอรับท่านปู่!”

เขารู้สึกประหลาดใจอยู่บ้าง เพราะเคยคิดว่าเรื่องโอสถวิเศษนั้นเป็นแค่ข่าวลือ แต่เมื่อปู่เขาเอ่ยถึงด้วยตนเอง แสดงว่าอาจจะมึมูลความจริงอยู่

เหตุผลที่อู่จื่อหยางสามารถทะลวงชั้นได้รวดเร็วเช่นนี้อาจเป็นเพราะโอสถนั้นก็เป็นที่ หากเขาได้มันมา เขาเองก็คงทะลวงชั้นได้เช่นกัน ความคิดนี้ทำให้เขาตื่นเต้นขึ้นมาทันที

เขารีบส่งให้คนไปเตรียมการ ในเมื่อฮวาซิงเหยียนกล้ารันทาที่ตายด้วยการเข้าร่วมการคัดเลือกศิษย์สายตรง เช่นนั้น เขาก็จะไม่ปล่อยให้นางรอดไปได้!

ไม่แน่ว่าเรื่องทั้งหมดนี้อาจเป็นแผนของเจ้าสำนักกับ
อุจื้อหยางก็เป็นได้

แต่ไม่ว่าอย่างไร เขาจะไม่มีวันปล่อยให้ฮวาซิงเหยียน
ลอยนวลเด็ดขาด พรุ่งนี้เขาจะทำให้นางตายอย่างไร้ที่กลับฝัง!

รุ่งเช้าวันถัดมา การทดสอบคัดเลือกศิษย์สายตรงของเจ้าสำนัก
ที่จัดขึ้นทุกสามปีก็ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว

ทั่วทั้งสำนักพลันคึกคักขึ้นอย่างผิดปกติ เหล่าศิษย์ต่าง
วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างออกรสว่า ในปีนี้จะมีใครบ้างที่สามารถ
คว้าตำแหน่งศิษย์สายตรงของเจ้าสำนักไปได้ ปกติแล้วจะมี
ผู้ผ่านการคัดเลือกเพียงสามคนเท่านั้น

“ข้าว่าศิษย์ฟู่ฟู่ชิวมีโอกาสมาก เขาเป็นม้ามีดที่โดดเด่น
ยิ่งนัก เพียงไม่กี่ปีก็กลายเป็นศิษย์เอก แล้วยังแสดงผลงาน
เหนือใครในกลุ่มศิษย์เอก มีแววจะกลายเป็นตำนานเช่นเดียวกับ
ศิษย์ฟู่หึงลู่”

“แต่ข่าวว่าศิษย์พี่जूວິນຈົນກໍມີໂອກາສ ເຂົາເປັນຜູ້ມີພຣສວຣຣດ໌
ດ້ານຍັນຕ໌ມາກທີ່ສຸດໃນສຳນັກ ເຂົາໃຊ້ຍັນຕ໌ໄດ້ດຶງຂັ້ນແປລຸງແກ່ນປຣາຸນ
ເລຍນະ!”

“ศิษย์พี่ຮຸ່ນຈື່ເຢຍກໍ່ໄດ້ນ້ອຍໜ້າ ເຂົາແກ່ງເຣື່ອງຄ່າຍກລ
ແລະເປັນອັນດັບໜຶ່ງຂອງສຳນັກ!”

ທຸກຄົນຕ່າງພຸດຄຸຍກັນດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນເຕັມເປີຍມ

ໃນໄລຍະເດີຍວກັນ ບຸນລານປຣະລອງ ພູຮຸ່ນກັບມອງສວາ-
ຮິງເຍີຍນດ້ວຍສີ່ໜ້າຕາກົງ “ວ່າໂຢ່າງໄລຍະ ດີຮຸ່ນນ້ອຍສວາຈະເຂົ້າ
ຮ່ວມກາດຕ໌ເລືອກດ້ວຍຮື່ວ່າ! ແຕ່ເຈົ້າ...ໄດ້ໄດ້! ອັນຕຣາຍເກີນໄປແລ້ວ
ຮອງເຈົ້າສຳນັກຄິດວ່າໄຮື່ຢູ່ດຶງປ່ອຍໃຫ້ເຣື່ອງເຮັດເຮັດຂຶ້ນ!”

ເສີຍວຮານກັບພູສື່ອຮື່ທີ່ຢືນຢູ່ຂ່າງໆ ກໍຮືບດຶງແຂນເສີ່ຂອງ
ພູຮຸ່ນດ້ວຍຄວາມເກື້ອເຮັດ “ຮື່ຮາຍຮືວ...ຄືວ່າ...ຮື່ຮຸ່ນສວາແກ່ງມາກ
ເລຍນະ...”

ພູຮຸ່ນຮຸ່ນຮຸ່ນແນ່ນ ກລ່າວດ້ວຍສີ່ໜ້າຈື່ຈື່ຈື່ “ແກ່ງແຄ້ໄໜກໍ
ຍັງເປັນເຢີຍຮຸ່ນນອກສຳນັກ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮື່ຮຸ່ນກວ່າກາດຕ໌ເລືອກນີ້
ເປັນກາດຕ໌ສອບຂອງດີຮຸ່ນເອກ ຝື່ມື່ອແຕ່ລະຄົນລ້ວນຢູ່ໃນຮະດັບ
ເບີກຮຸ່ນກາດຕ໌ເລືອກຂຶ້ນປ່ອຍ ປຣະມາທແມ່ເຢີຍຮຸ່ນດີກໍ່ອາດຈາດໄດ້!”

“แต่ว่าพี่หญิงฮวาตั้งใจจะเข้าร่วมให้ได้เลยนี่นา...” ฟุสือซี
บ่นอุบเสียดใจ

ฟุชิวมองใบหน้าสงบนิ่งของฮวาซิงเหยียนก็รู้ได้ทันทีว่า
นางตัดสินใจเด็ดขาดแล้ว เขารู้สึกว่านางดีใจเกินไป แต่ก็อด
นึกถึงบุญคุณที่นางเคยช่วยชีวิตเสี่ยวซานกับฟุสือซีไว้ไม่ได้
อีกทั้งยังคุ้นเคยกับหัวหน้าหมู่บ้านอีกด้วย

เขาจึงทำได้เพียงเตือนด้วยความจริงใจ “ในเมื่อศิษย์น้อง
ฮวาแน่วแน่ถึงเพียงนี้ เช่นนั้น ตอนรอบแรกที่เป็นการต่อสู้แบบ
กลุ่ม เจ้าจงอยู่ใกล้ข้าไว้ ข้าจะพยายามปกป้องเจ้าให้ถึงที่สุด
เมื่อเจ้ารู้จักพลังของศิษย์เอกเหล่านั้นดีแล้ว เจ้าจะไม่ดีใจ
เช่นนี้อีกแน่ รอบสองจะจับกลุ่มละสามคน รอบสามถึงจะเป็น
การประลองตัวต่อตัว ตอนนั้นเจ้าค่อยยอมแพ้กี้ได้ จะได้ไม่ต้อง
เสียดชีวิต เข้าใจหรือไม่”

ฮวาซิงเหยียนเงยหน้ามองฟุชิวที่สีหน้าจริงจัง นางรู้สึก
ขบขันอยู่ในใจ คนผู้นี้คิดว่านางเป็นตัวถ่วง แต่ก็ยังยินดีจะสละ
แรงปกป้องนางในการประลองสำคัญเช่นนี้ นับว่านิสัยตอบแทน
บุญคุณของเขาไม่เลวเลย

ฮวาซิงเหยียนยิ้มบางกล่าวว่า “ขอบคุณศิษย์พี่ฟูมาก
เจ้าค่ะ”

ฟูซิวถอนหายใจอย่างโล่งอก รู้สึกดีใจที่อย่างน้อย
ฮวาซิงเหยียนก็ไม่แสดงท่าทีดีร้ายจนเกินไป

ในการประลองครั้งนี้ เจ้าสำนักและผู้อาวุโสทั้งห้าล้วน
รวมตัวกันอยู่บนแท่นสูง

นี่เป็นครั้งแรกที่ฮวาซิงเหยียนได้เห็นเจ้าสำนักและเหล่า
ผู้อาวุโส เจ้าสำนักกลับดูหล่อเหลา สง่างาม มีมาดนักปราชญ์
อีกทั้งยังท่าทางใจดี อู่อัจฉริยะเองก็ดูมีเค้าโครงจากเจ้าสำนักอยู่
พอสมควร

แต่กลับเป็นผู้อาวุโสใหญ่ที่หนึ่งเคียงข้างเจ้าสำนักต่างหาก
ที่แฝก齡อายอำนาจออกมาราวกับตั้งใจบดบังบารมีของเจ้า
สำนัก ทว่าประหลาดยิ่งนัก แม้เจ้าสำนักจะดูอ่อนโยน แต่ทุก
การเคลื่อนไหวกลับเปี่ยมด้วยอำนาจที่ยากจะมองข้าม ราวกับ
ไม่ได้รับผลกระทบจากกลืนอายอำนาจของผู้อาวุโสใหญ่เลย
แม้แต่แต่น้อย

เพียงเท่านี้ก็เห็นชัดแล้วว่าเจ้าสำนักมีฝีมือไม่น้อย

แถวที่อยู่เบื้องหลังเจ้าสำนักกับผู้อาวุโสมีอยู่จื่อหยาง
เจิงเซ่าเจ้ว และศิษย์อื่นๆ นั่งอยู่ ว่ากันว่าทั้งหมดล้วนเป็นญาติ
สายตรงของบรรดาผู้อาวุโส

เมื่อเจ้าสำนักและผู้อาวุโสกล่าวเปิดงานและนั่งประจำที่
เรียบร้อยแล้ว ก็ประกาศให้เริ่มการประลอง และเรียกให้ผู้ลงชื่อ
เข้าร่วมขึ้นสู่เวทีประลอง

ผู้เข้าร่วมมากกว่าสองร้อยคนต่างขึ้นไปยืนบนเวที
ประลองขนาดครึ่งสนามฟุตบอล กตึกาคือให้ต่อสู้กันจนเหลือ
เพียงหกสิบคนสุดท้าย

เมื่อฮวาซิงเหยียนกับฟูชิวขึ้นเวทีประลอง ฟูชิวก็ยัง
ไม่วายกำชับนางให้ยืนใกล้ๆ เขา อย่าเดินเพ่นพ่าน

ฮวาซิงเหยียนเพียงพยักหน้า พอขึ้นไปแล้ว ฟูชิวก็รีบพา
นางไปสมทบกับกลุ่มศิษย์เอกที่ดูจะสนิทกันดี ครองมุมหนึ่งของ
เวทีประลองไว้

กลุ่มนั้นมีชายหญิงรวมกับราวสิบคน เมื่อเห็นฟูชิวพา
ฮวาซิงเหยียนมาด้วยก็ต่างขมวดคิ้ว

“นางเป็นใคร ข้าไม่เคยเห็นนางเลย ทั้งยังสัมผัสระดับพลังของนางไม่ได้ด้วยซ้ำ”

ระดับพลังของฮวาซิงเหยียนเลื่อนนรางจนยากจะตรววจจับ ทำให้เชิงเช่าเจอร์และคนอื่นๆ พากันเข้าใจผิด คิดว่านางอยู่ในระดับเบิกฟ้าขั้นต้นเท่านั้น

ฟูซิวกล่าวด้วยน้ำเสียงสุภาพเจือความเกรงใจ “นางเป็นสหายของข้า หวังว่าทุกท่านจะช่วยดูแลนาง”

บรรดาศิษย์ชายหกเจ็ดคนเมื่อเห็นหน้าตาของฮวาซิงเหยียนทั้งงดงามไม่เบา ก็ไม่ได้ขัดข้องอะไรนัก

ทว่าศิษย์หญิงสามคนที่อยู่ในกลุ่มกลับมีท่าทีถือตัวสูงส่ง มองฮวาซิงเหยียนด้วยสายตาดูจิกกัด

หญิงสาวในชุดสีม่วงหน้าตาเรียบร้อยคนหนึ่งถึงกับเอ่ยด้วยน้ำเสียงหึงหวง “ศิษย์พี่ฟู เหตุใดถึงไม่ปรึกษากันก่อนเล่า ข้าไม่เคยเห็นนางมาก่อน เป็นคนที่ผู้อาวุโสท่านใดให้ความสำคัญหรือ”

คำพูดนี้เจตนาแตกต้นชัดเจนน คิดว่าฮวาซิงเหยียนไม่มี
ชื่อเสียง คงเป็นเพียงคนเฝ้าเตาหลอมโอสถของผู้อาวุโสคนใด
คนหนึ่งเท่านั้น

“ใช่ ข้ารู้จักศิษย์เอกในสำนักเกือบทั้งหมด แต่นางเป็น
ใครกัน เหตุใดถึงไม่คั่นหน้าเอาเสียเลย”

เมื่อฟูซิวได้ยินคำพูดของคนเหล่านั้นก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย
ถึงเข้ากับคนพวกนี้จะนับว่ามีความสัมพันธ์อันดีต่อกันอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่ชอบใจที่อีกฝ่ายตั้งใจดูแคลนฮวาซิงเหยียนเช่นนี้

บทที่ 247 เลือดขึ้นหน้า 1

ฟูซิวกำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่าง ทว่าทันใดนั้นฮวาซิงเหยียน ก็ฉีกยิ้มกว้างกล่าว

“คารวะศิษย์พี่ทุกท่าน ข้าฮวาซิงเหยียน เป็นศิษย์นอกสำนักที่เพิ่งเข้าร่วมสำนักปีนี้เจ้าคะ”

“อะไรนะ! ศิษย์นอกสำนัก!? ฟูซิว นางพูดจริงหรือ”

ฟูซิวมองสายตาคมกริบของพวกเขาอย่างสนใจ ก่อนจะพยักหน้าตอบ “จริง”

“เหลวไหลเกินไปแล้ว! เจ้ากล้าให้พวกเราปกป้องศิษย์นอกสำนักที่ไม่มีแม่แต่ดาบติดตัว? ฟูซิว นี่ไม่ใช่นิสัยของเจ้าเลยหรือเจ้ากับนางมีความสัมพันธ์พิเศษกัน? ต่อให้นางหน้าตางดงาม แต่นี่คือสถานที่อันตรายถึงชีวิต รีบให้นางลงจากเวที ประลองเสีย มิฉะนั้นข้าจะถือว่าการร่วมมือของเราไม่มีอีกแล้ว!”

“จริงด้วย ฟุซิว เจ้าควรให้นางลงไปเดี๋ยวนี้ มิฉะนั้นเราคงต้องขอภัยที่ต้องขับเจ้าออกจากกลุ่ม”

ฟุซิวเห็นสีหน้าเด็ดเดี่ยวของทุกคนก็รู้ว่าพวกเขาเอาจริง

แม้รู้สึกเสียดาย แต่ฟุซิวก็พยักหน้ากล่าว “ได้ เช่นนั้นข้ากับศิษย์น้องฮวาจะถอนตัวออกจากกลุ่ม”

หญิงสาวในชุดสีม่วงซึ่งก็คือเถียนอวี๋หลัน เมื่อเห็นว่าฟุซิวถึงกับยอมเสียสละแม้กระทั่งชีวิตเพื่อศิษย์นอกสำนักคนหนึ่ง ก็ทั้งร้อนใจและโกรธ แววดตาที่จ้องมองฮวาซิงเหยียนเต็มไปด้วยความเคียดแค้น นางลงมือหมายจะผลักฮวาซิงเหยียนลงจากเวทีประลอง เพราะหากเป็นเช่นนี้ ฟุซิวก็จะไม่ต้องถอนตัว

ฟุซิวควรจะร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับพวกนาง มีเพียงพวกนางเท่านั้นที่เหมาะสมกับเขา อีกฝ่ายเป็นเพียงศิษย์นอกสำนักคนหนึ่งเท่านั้น ฟุซิวจะสายตาดำถึงเพียงนี้ได้อย่างไร แค่เพราะฮวาซิงเหยียนหน้าตาดีหน่อยก็ชอบอย่างนั้นหรือ!

ทว่าเพียงเถียนอวี๋หลันขยับตัว ฟุซิวก็เข้าขัดขวางทันที เขาเอ่ยอย่างเด็ดขาด “ศิษย์น้องเถียน เจ้าคิดจะทำอะไร เจ้าคิดจะชกดาบต่อสู้กับข้าในตอนนี้อย่างไร”

เถียนอวี๋หลันไม่เคยถูกฟูซิวดำหนิเสียงเข้มเช่นนี้มาก่อน นางถึงกับน้ำตาคลอ และรู้สึกน้อยใจยิ่งนัก

ทุกคนต่างรู้ถึงความในใจที่เถียนอวี๋หลันมีต่อฟูซิวดิ ฮวาซิงเหยียนเองก็พอจะดูออก นางจึงอยากจะเอ่ยว่าจะให้ตน อยู่คนเดียวก็ได้ ฟูซิ่วไม่ควรลำบากเพื่อเรื่องของนางเลย

แต่ใครจะรู้ว่าฟูซิ่วกลับไม่รู้ถึงความในใจของเถียนอวี๋หลัน เลยแม้แต่น้อย เขาหันไปพูดกับฮวาซิงเหยียนตรง ๆ ว่า

“พวกเราไปอีกฝั่งหนึ่งเถิด ระวังพวกเขาหลบโจมตี!”

พูดจบก็พาฮวาซิงเหยียนพุ่งไปยึดพื้นที่ริมขอบเวที ประลองอย่างรวดเร็ว ตรงริมเวทีประลองมีข้อดีคือไม่ถูกล้อม โจมตีจากสี่ทิศ แต่ก็มีข้อเสีย เพราะหากพลาดพลั้ง ก็อาจร่วง หล่นลงไปได้ง่ายเช่นกัน

ฟูซิวยืนบังฮวาซิงเหยียนไว้ด้านหลัง ตรงกลางเวที ประลองก็เริ่มต่อสู้กันแล้ว เขาเองก็ระมัดระวังเต็มที่ หากมีใคร พุ่งเข้ามา ฟูซิ่วจะต้านกลับทันที

เถียนอวี๋หลันและพรรคพวกเห็นการกระทำของฟูซิวก็รู้สึกผิดหวังอย่างยิ่ง ศิษย์ชายบางคนปลอบใจว่า

“ศิษย์น้องเถียน อย่าเศร้าไปเลย ฟูซิวไม่ยินดีกับการทุ่มเทของเจ้า พวกเรามาสู้กับพวกนั้นกันเถิด ขอแค่ชนะ เราก็จะมีโอกาสได้เป็นศิษย์สายตรง”

“ใช่ รอให้ฟูซิวโดนลูกหลงเพราะสตรีนางนั้นก่อนเถิด แล้วเขาจะรู้ว่าพวกเราดีกว่า”

เถียนอวี๋หลันได้ยืนยันตั้งนั้นก็กล่าวอย่างแน่วแน่ด้วยท่าทางเหมือนจะให้ฟูซิวเสียใจในภายหลัง “ใช่ ข้าจะทำให้เขารู้ว่า หากไม่มีพวกเราช่วย แม้แต่รอบแรกก็ผ่านไปไม่ได้!”

ฟูซิวไม่รู้เลยว่าพวกเถียนอวี๋หลันคิดอะไรอยู่ เพราะเขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าผู้ฝึกตนหลายคนในเวทีประลองต่างก็พุ่งมาทางเขา คล้ายกับตั้งใจเล่นงานเขาโดยเฉพาะ

ทำให้ฟูซิวรู้สึกสับสนไม่น้อย ปกติเขาไม่เคยสร้างศัตรูกับใคร ทำไมทุกคนถึงตั้งใจมุ่งมาเล่นงานเขาเล่า

ฟูซิวไม่รู้เลยว่าเป้าหมายของพวกนั้นคือฮวาซิงเหยียน

ช่วงแรกเขายังพอรับมือได้ง่ายๆ แต่เมื่อใช้พลังปราณมากเข้า พูชิวก็เริ่มอ่อนแรงลงเรื่อยๆ จนตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ ร่างกายก็เริ่มมีบาดแผลเพิ่มขึ้นหลายแห่ง

ถึงกระนั้น พูชิวก็ยังยืนหยัดปกป้องฮวาซิงเหียนน ไม่ให้นางต้องออกแรงแม้แต่น้อย และไม่ยอมให้นางบาดเจ็บเลยสักนิด

ฮวาซิงเหียนนอยากช่วยแต่ก็ไม่มีโอกาสจะได้ลงมือ นางเห็นพูชิวแทบจะทนไม่ไหวอยู่รอมร่อ ทันใดนั้นพลันมีลำแสงของคมกระบี่เส้นหนึ่งพุ่งเข้ามา หมายถึงทะเลวอกข้างซ้ายของพูชิว

ทว่าพูชิวกลับไร้ริ้วแรงจะรับมืออีกต่อไป

ฮวาซิงเหียนนเห็นดังนั้นแวตาดำปลั่งสว่างวาบ นางหยิบขวดโอสถน้ำพื้นฟูพลังปราณออกมาขวดหนึ่ง แล้วยื่นไปให้พูชิวที่อยู่ด้านหน้า

เคร้ง!

เสียงกระเบื้องที่ผาดกระทบบใส่ขวดโสตดังขึ้น ลำแสงกระเบื้องที่
จู่โจมมาถูกแรงสั่นสะเทือนของขวดโสตผลักออกไป ทว่าขวด
โสตกลับไม่เป็นอะไรเลย

ฟูซิวถึงกับตกตะลึง มองขวดโสตที่บรรจุของเหลวสีฟ้า
ใสในมืออย่างอัศจรรย์ หากไม่ใช่เพราะขวดนี้ เขาอาจตายไปแล้ว

“ศิษย์พี่ฟู นี่คือโสตน้ำพื้ฟูพลังปราณ เมื่อตีมลงไป
จะสามารถพื้ฟูพลังปราณที่สูญเสียได้รวดเร็วเจ้าคะ”

ฟูซิวไม่แน่ใจนักว่าจะเชื่อฮวาซิงเหยียนได้หรือไม่ แต่
โสตของเขาเองก็ไม่มีประสิทธิภาพทันที ในเมื่อยามนี้ศัตรู
รอบด้านจ้องจะโจมตีเช่นนี้ เขาก็ไม่มีเวลาลังเลอีกต่อไป จึงรีบ
คว้าขวดนั้นมาเปิดตีมรวดเดียว

เมื่อตีมลงไปก็รู้สึกได้ทันทีว่าพลังปราณในจุดตันเถียน
เริ่มพื้กลับมามากอย่างรวดเร็ว เขาไม่มีเวลาให้ตกใจ และรีบตั้ง
สมาธิรับมือต่อทันที

ยิ่งต่อสู้เขาก็ยิ่งแปลกใจ เพราะพลังปราณในร่างกลับ
พื้ตัวได้รวดเร็วมาก แม้จะใช้ตลอดเวลา แต่ก็ยังคงได้รับการ
เติมเต็มอย่างต่อเนื่อง

เป็นความรู้อันลึกซึ้งเกี่ยวกับว่ามีพลังปรารถนาไม่สิ้นสุด แน่หนอนว่า
นั่นเป็นเพียงภาพลวงตา เพราะพอผ่านไปเพียงหนึ่งก้านธูป
พลังของเขาก็ร่อยหรอลงอีกครั้ง

แต่ฮวาซิงเหยียนกลับเหมือนจับเวลาได้อย่างแม่นยำ
คอยยื่นโอสถชนิดต่าง ๆ ให้ทันเวลา ทำให้เขายังมีทั้งพลังและ
เรี่ยวแรงอยู่ตลอด

ไม่ว่าจะเป็นบนเวทีประลองหรือผู้ชมที่อยู่ด้านล่าง ต่างก็
เริ่มสังเกตเห็นได้ว่าฟู่ชิวเหมือนถูกเลี้ยงป้าเป็นพิเศษ

“นี่มันเรื่องอะไรกัน ทำไมถึงมีคนเล่นงานศิษย์ฟู่ฟู่มาก
ขนาดนั้น มากกว่าศิษย์ฟู่ฉู่กับศิษย์ฟู่หยวนอีก”

“ไม่รู้สิ อาจเพราะพวกเขาคิดว่าศิษย์ฟู่ฟู่เป็นภัยคุกคาม
มากกว่าก็ได้ เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาเก่งแค่ไหน สู้กับคนเป็นสิบ
แล้วยังปกป้องคนด้านหลังได้อีก ว่าแต่...คนที่เขาปกป้องอยู่นั้น
ใครกัน”

“นั่นสิ ข้าก็สงสัย นางงดงามมาก น่าจะเป็นคู่หมั้นของ
ศิษย์ฟู่ฟู่กระมัง”

บนเวทีประลองในขณะเดียวกันนั้น เจิงเซ่าเจ๋วมองไปยัง ฮวาซิงเหยียนที่ถูกฟูชิวปกป้อง ก็กำมือแน่นจนเส้นเลือดปูดนูนด้วยความคับแค้นใจ

ฟูชิวถึงกับทุ่มเทาช่วยเหลือฮวาซิงเหยียน คงเป็นเพราะได้รับคำสั่งจากอู่จื่อหยางเป็นแน่

แต่แท้จริงแล้ว คนที่อู่จื่อหยางสั่งให้คุ้มครองฮวาซิงเหยียนนั้นไม่มีใครสามารถเข้าไปใกล้นางได้เลย พวกเขาทำได้เพียงแอบสกัดคู่ต่อสู้ที่พุ่งเข้าใส่ฮวาซิงเหยียนจากวงนอกเท่านั้น

“อืม แปลกจริง ๆ... ศิษย์คนนั้นตีมืออะไรเข้าไปกันนะ ดูเหมือนจะช่วยฟื้นฟูพลังปราณได้เร็วมาก เดิมที่เขาแทบไม่ไหวอยู่แล้ว แต่พอตีมือนั้นกลับยืนหยัดมาจนถึงตอนนี้ ทั้งยังล้มคนไปได้ตั้งหลายสิบคนอีก”

ผู้อาวุโสผู้หนึ่งกล่าวด้วยความสงสัย เจ้าสำนักกับผู้อาวุโสคนอื่น ๆ ก็สังเกตเห็นเช่นกัน แต่ไม่มีใครรู้ว่านั่นคือโอสถอะไร เพราะพวกเขาไม่เคยเห็นโอสถน้ำมาก่อน เว้นแต่อู่จื่อหยางที่รู้แต่ไม่ยอมปริปาก บังเกิดความรู้สึกล้าพองอยู่ในใจราวกับตนเป็นผู้ตื่นในหมู่คนหลับไหล

ศิษย์หลายฝ่ายยังคงต่อสู้กันอยู่บนเวทีประลอง ซึ่งโดยรวมแล้วก็จบเร็วพอสมควร นอกจากพวกที่มุ่งเป้าไปยังฮวาซิงเหยียนก็มีศิษย์อีกมากที่ถูกตีกระเด็นออกจากเวทีประลองไปแล้ว

ฟูซิวยังคงตีมโอสถกลางต่อสู้ไปด้วย แต่ใบหน้าของเขา กลับเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงผิวผดปกติ

ฮวาซิงเหยียนที่อยู่ด้านหลังก็สังเกตเห็นเช่นกัน นางจับได้ทันทีว่าฟูซิวมีบางอย่างผิดปกติ จึงรีบเอ่ยถาม “ศิษย์พี่ฟู ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า รู้สึกไม่สบายตรงไหนหรือไม่”

ฟูซิวพยายามฝืนพูดทั้งที่เรื้อวแรงแทบไม่เหลือ

“ข้า...ข้าเองก็ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นกับร่างกาย ข้ารู้สึกเหมือนจะทะลวงชั้น...”

เถียนอวี่หลันที่แอบสังเกตฟูซิวมาตลอดเห็นเหตุการณ์ก็อดโกรธไม่ได้ ถึงกับสบถออกมา “ฟูซิว ทำไมท่านต้องตีกับนางถึงเพียงนั้น ทั้ง ๆ ที่เขาเก่งถึงขั้นต่อสู้กับคนมากมายได้ มีโอกาสคว่ำอันดับสามมาได้แน่นอนแท้ๆ! ทั้งหมดเป็นเพราะนางที่ทำให้เขาลำบาก!”

เถียนอวี่หลันถูกท่วงท่ากล้าหาญของฟูชิวที่ต้านคู่ต่อสู้
นับสิบสะกดใจเข้าอย่างจัง จึงหลงไหลในตัวเขายิ่งกว่าเดิม แต่ก็
โกรธมากขึ้นเช่นกัน นางคิดว่าฮวาซิงเหยียนเป็นตัวถ่วงที่
น่ารำคาญ หากไม่มีอีกฝ่าย ฟูชิวคงสู้เคียงข้างพวกตนได้อย่าง
ง่ายดาย

“ฟูชิวนี่โง่ชะมัด ไม่ไหวก็แค่ผลักนางลงเวทีไปเสียก็จบ!”

“ช่างเถิด ฟูชิวก็สมควรแล้ว เขาเลือกเอง รอเสียใจที่หลัง
ก็แล้วกัน”

ผู้ชมที่อยู่ด้านล่างเวทีประลองก็พากันสังเกตอาการของ
ฟูชิว

“สีหน้าของศิษย์พี่ฟูไม่สู้ดีจริงๆ จบเห่แล้ว คราวนี้ต้อง
ร่วงลงมาแน่”

“เฮ้อ มีคำกล่าวว่า หมิงงามคือภัยพิบัติ ศิษย์พี่ฟูน่าสงสาร
จริงๆ”

ผู้อาวุโสที่อยู่บนแท่นสูงบางคนก็อดถอนหายใจไม่ได้

“ศิษย์ผู้นี้มีทั้งพรสวรรค์และจิตใจมั่นคง น่าเสียดายที่ยึดมั่นเกินไป แทนที่จะปกป้องตัวเองก่อน กลับต้องร่วงลงจากเวทีประลองในรอบแรกเสียแล้ว”

“ฮืม! เขาไม่รักษาโอกาสของตัวเองเพียงพอสตรีนางหนึ่งช่างโง่เขลาสิ้นดี ร่วงตั้งแต่รอบแรกก็สมควรแล้ว”

“ซ้าก่อน บนเวทีประลองเหลือผู้ฝึกตนไม่ถึงหกสิบคนแล้ว รีบประกาศจบการประลองเถิด!” อุ้งอู๋หยางลุกขึ้นยืนทันใด

ก่อนหน้านี้ผู้คนส่วนใหญ่ให้ความสนใจอยู่ที่ฟูชิว ฉู่-อวิ้นจวิน และหยวนจื่อเฟย จนแทบลืมไปว่าเพียงแค่ฟูชิวคนเดียวก็จัดการคู่ต่อสู้ไปกว่าห้าสิบคนแล้ว และยามนี้ยังคงมีผู้ฝึกตนอีกยี่สิบสามสิบคนที่รุ่มโรมดีเขาอย่างไม่ลดละ

ผู้ดูแลเวทีประลองรีบประกาศเสียงดัง

“การประลองรอบแรกสิ้นสุดลงแล้ว ทุกคนหยุดเดี๋ยวนี้!”

ผู้เข้าประลองส่วนใหญ่ต่างหยุดการต่อสู้ แต่กลุ่มที่ล้อมโจมตีฟูชิวยังคงไม่ยอมรามือ พวกเขายังคิดจะฉวยโอกาสฆ่าฟูชิวกับฮวาซิงเหยียนให้ได้

ฮวาซิงเหยียนตบเบาๆ ที่ด้านหลังของฟูชิวจุดหนึ่ง

ฟูชิวสะบัดกระบี่ออกพอดี ทำให้คลื่นพลังปราณมหาศาล
ซัดกระแทกผู้เข้าประลองที่ล้อมอยู่จนกระเด็นตกเวทีประลองไป
หมด

ฮวาซิงเหยียนกล่าวอย่างไร้เดียงสา “ศิษย์พี่ฟู ไหนๆ ก็
จะทะเลวงชั้นแล้ว ก็รีบทำเลยเถิดเจ้าค่ะ ไม่ต้องกังวล ข้าจะคอย
คุ้มกันให้เอง”

ฟูชิวรู้สึกได้ว่าพลังปราณที่อัดแน่นอยู่ในร่างกลับมา
พลุ่งพล่านขึ้นอีกครั้ง เขาไม่มีเวลาจะคิดว่าตนปล่อยพลังเมื่อครู
อย่างไรได้ รีบเตรียมทะเลวงชั้นทันที เขาไม่ได้คาดหวังให้ฮวา-
ซิงเหยียนคุ้มกันให้เลย เพราะคิดว่าเมื่อประกาศจบการประลอง
แล้ว คงไม่มีใครกล้าลอบทำร้ายอีก และเขาเองก็ไม่มีเวลาจะหา
ที่ทาง จึงตัดสินใจทะเลวงชั้นบนเวทีประลองเสียเลย

ผู้เข้าประลองคนอื่นต่างตื่นตระหนกกับคลื่นพลังของ
ฟูชิวเมื่อครู ครั้นเห็นเขานั่งลงต่างก็สงสัย

“ศิษย์พี่ฟูจะทำอะไรนะ การโจมตีเมื่อครูของเขาสุดยอด
มากเลย!”

“น่าจะใกล้หมดแรงแล้วกระมัง เลยรีบนั่งลงรักษาอาการ
บาดเจ็บ”

“ศิษย์พี่ฟู่นี้สมกับเป็นชายเจ้าสำราญ หากโชคไม่ดีละก็
ปานนี้คงร่วงตกเวทีประลองไปแล้ว...”

“ไม่ใช่! ไม่ใช่ซะ! ศิษย์พี่ฟู่กำลังจะทะลวงชั้นต่างหาก!”

“ว่าไงนะ! ทะลวงชั้นหรือ! บนเวทีประลองเนี่ยนะ!?
เป็นไปได้ได้อย่างไร!”

พวกเถียนอวี่หลันที่อยู่บนเวทีประลองถึงกับอ้าปากค้าง
ด้วยความตกตะลึง

ฟู่ชิวแข็งแกร่งถึงเพียงนั้นเชี่ยวชาญหรือ ถึงกับกล้าทะลวงชั้น
กลางเวทีประลอง

เถียนอวี่หลันมองฮวาซิงเหยียนที่ยืนคุ่มกันอยู่ด้านข้าง
ฟู่ชิวด้วยสายตาแดงก่ำที่เต็มไปด้วยความอิจฉา นางหันไปพูด
กับคนอื่นว่า “เราต้องรีบเข้าไปคุ่มกันให้ฟู่ชิว! ศิษย์นอกสำนัก
คนนั้นจะไปรู้วิธีดูแลอะไร หากมีใครคิดร้ายกับฟู่ชิวขึ้นมา นาง
จะปกป้องเขาได้อย่างไร!”

ศิษย์คนอื่นเห็นว่าฟูชิวิโกล์จะทะเลวงขึ้นแล้ว ต่างก็อยาก
สร้างบุญคุณไว้ จึงรีบเข้าไปคุ้มกันทันที และยังกันฮวาซิงเหยียน
ไว้ด้านนอกอีกด้วย

มูมปากของฮวาซิงเหยียนกระตุกเล็กน้อย แต่นางก็ไม่ได้
สนใจ เพียงยื่นฝ่ามือป้องกันไม่ให้เกิดเหตุไม่คาดฝันอยู่มูมหนึ่ง
เงียบ ๆ

บทที่ 248 เลือดขึ้นหน้า 2

เจ้าสำนักและเหล่าผู้อาวุโสหลายคนบนแท่นสูงต่างตกตะลึง

“เมื่อครู่ศิษย์ผู้นั้นอาการทรุดลงเพราะจะทะลวงชั้นกะทันหันอย่างนั้นหรือ แต่หากจะทะลวงชั้นจริง ไม่ใช่ว่าควบคุมไว้ได้หรือ เหตุใดถึงไม่อาจจะรับได้เช่นนั้น หรือว่าเป็นเพราะมั่นใจว่าจะทะลวงชั้นสำเร็จแน่ๆ จึงเป็นเช่นนั้น?”

“เป็นไปได้ก็กระมัง เขาจะทะลวงชั้นหรือ ก่อนหน้านี้ต่อสู้อย่างดุเดือดและยังไม่ได้พักเลยสักนิด ต้องฝืนทะลวงชั้นท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่วุ่นวายเช่นนี้ ย่อมต้องล้มเหลวแน่!”

ผู้พูดคือผู้อาวุโสใหญ่เฉิงเทียน

ทว่าหลังคำพูดนั้นไม่นาน พลังวิญญาณรอบตัวฟูซิวก็พวยพุ่งเข้าร่างเขาอย่างบ้าคลั่ง

ฟูซิวหนึ่งอยู่กลางพายุพลังวิญญูณ ไบหน้ากลับสงบนิ่ง ไม่นานนักเสียงหึ่งก็ดังขึ้น พลังวิญญูณพลันแผ่กระจายออกไป รอบด้าน เมื่อกระแสพลังค่อยๆ สงบลง ฟูซิวจึงลืมตาขึ้นช้าๆ

ทั้งลานประลองเจียบกริบ ก่อนฟูซิวซึ่งจะอุทานด้วยความ ดีใจ

“สุดยอดเลย! พี่ชายชิวทะเลวงขึ้นได้แล้ว!”

คนอื่นๆ ก็เหมือนเพิ่งได้สติ ต่างอุทานด้วยความตกตะลึง

“ทะเลวงได้จริงๆ ด้วย! ศิษย์พี่ฟูทะเลวงขึ้นแล้ว! สวรรค์ เป็นไปได้ยังไงกัน!”

“ไม่เสียชื่อศิษย์พี่ฟูเลย! ที่แท้ก่อนหน้านี้ไม่ใช่ว่าเขาหมด แรง แต่เพราะใกล้จะทะเลวงขึ้นต่างหาก ถึงได้กลั่นไว้จนถึง ตอนนี้ ฮ่าๆๆๆ”

“อิจฉาศิษย์พี่ฟูจริงๆ แม้จะประลองอยู่ แต่ยังทะเลวงขึ้น ต่อหน้าทุกคนอีกต่างหาก!”

ผู้อาวุโสหลายคนบนแท่นสูงพยักหน้าอย่างเข้าใจกันดี

“เด็กคนนี้เป็นยอดฝีมือโดยแท้ อายุกระดูกเพียงยี่สิบสาม ยี่สิบสี่ปีเท่านั้น แต่กลับทะลวงถึงระดับเบิกฟ้าชั้นปลาย ซึ่ง เทียบเคียงพรสวรรค์ของจื่อหยางได้เลย ยินดีด้วยนะท่าน เจ้าสำนัก ได้ศิษย์มีแววเพิ่มอีกคนแล้ว พุดถึงจื่อหยางก็เหนื่อ ความคาดหมายยิ่งนัก อายุยังน้อย แต่ทะลวงถึงระดับเบิกฟ้า ชั้นสูงสุดแล้ว”

อู๋ชิวจื่อยิ้มตอบอย่างถ่อมตน “กล่าวเกินไปแล้ว จื่อหยาง ก็แค่อิโศคติเท่านั้น ส่วนฟุชิว ข้าก็เลี้ยงเขาไว้แต่แรกอยู่แล้ว เขาไม่ ทำให้ผิดหวังเลยจริงๆ ข้าเชื่อว่าการประลองอีกสองรอบ เขาจะ ไม่ทำให้ผิดหวังเช่นกัน”

กล่าวจบยังหันไปมองเจิงเทียนที่หนึ่งอยู่ด้านข้างด้วย สายตาที่ดูเหมือนไม่ได้เจตนา

ผู้อาวุโสใหญ่เจิงเทียนสีหน้าเคร่งเครียด รู้สึกว่าสายตา ของอู๋ชิวจื่อเมื่อครู่ ราวกับตบหน้าเขาเข้าเต็มแรงจนแทบไปหมด

เขาเพิ่งจะพุดจาดูแคลนฟุชิว ว่าฟุชิวไม่มีทางทะลวงชั้น สำเร็จ ทว่าฟุชิวกลับทำได้สำเร็จเสียอย่างนั้น นี่มันไม่ใช่การตบ หน้ากันชัดๆ หรือ!

บนแท่นสูงคงมีเพียงผู้จื่อหยางเท่านั้นที่ใจเต้นรัวเพราะ ตกตะลึง เขาอดคิดไม่ได้ว่า การที่ฟูซิ่วทะเลว่งชั้นได้กะทันหัน ต้องเกี่ยวข้องกับโอสถที่ฮวาซิงเหยียนให้เขาดื่มเมื่อครู่แน่

เขาเคยดื่มโอสถนั้นมาก่อน จึงรู้ซึ่งยิ่งกว่าใครว่าเมื่อดื่มลงไปจะเกิดผลลัพธ์มหัศจรรย์เช่นไร ความรู้สึกที่เส้นลมปราณกับตันเถียนถูกเปิดโล่งอย่างฉับพลัน รวากับได้รับการชะล้างอย่างหมดจด ทำให้การฝึกตนง่ายดายขึ้นมาก

แน่นอนว่าผู้จื่อหยางจะไม่เอ่ยเรื่องนี้ออกมาตอนนี้

เมื่อฟูซิ่วทะเลว่งชั้นได้สำเร็จ ผู้ดูแลเวทีประลองก็รีบให้คนไปจัดเตรียมการประลองรอบที่สองทันที

อันดับแรก ผู้ที่อยู่ด้านล่างเวทีต้องไปลงทะเบียนกับผู้ดูแล แบ่งกลุ่มละสามคน สามารถเลือกเอง หรือจะให้ผู้ดูแลสุ่มจัดให้ก็ได้

ระหว่างขั้นตอนลงทะเบียน เถียนอวี่หลันและคนอื่นๆ ก็เดินเข้ามาแสดงความยินดี

“ขอแสดงความยินดีด้วย ศิษย์พี่ฟูทำให้พวกเรา
ประหลาดใจจริงๆ”

“ศิษย์พี่ฟูทะลวงถึงระดับเบิกฟ้าชั้นปลายได้โดยตรง
เช่นนี้คงไม่พลาดอันดับสามแน่นอน”

เถียนอวี่หลันกล่าวด้วยน้ำเสียงคล้ายไม่ตั้งใจ

“ศิษย์พี่ฟูได้เลือกคนเข้าร่วมรอบสองแล้วหรือยังเจ้าคะ
รอบสองนี้ประมาทไม่ได้เลยนะ แม้จะดูเหมือนง่าย แต่คู่ต่อสู้ที่
อยู่ในรอบนี้ก็อาจแข็งแกร่งยิ่งกว่าที่คิด รอบแรกนับว่าท่านยัง
โชคดีที่การประลองจบลงเสียก่อน หากในรอบสองยังตั้งต้น
เลือกคนไม่เหมาะสม เกรงว่าจะพลาดโอกาสดีเอาไว้ได้”

คำพูดนี้เจตนาเตือนฟูซิวโดยอ้อม ว่าหากยังตั้งต้นและ
ไม่รู้จักเลือกให้ดี รอบสองก็อาจถูกคัดออกได้ง่ายๆ

ฮวาซิงเหยียนแทบจะหลุดหัวเราะออกมา นางรู้อยู่แล้ว
ว่าเถียนอวี่หลันมีใจให้ฟูซิว แต่การที่พูดจาถูกๆอย่างตรงไป
ตรงมาเช่นนี้ช่างดูน่าสมเพชนัก เถียนอวี่หลันไม่รู้ตัวเลยหรือว่า
ตอนนี้ตนดูไม่ต่างจากสตรีชู้ฉ้อฉลคนหนึ่งเลยสักนิด ยิ่งไปกว่า
นั้นยังตาถั่วเสียเหลือเกิน ไม่เห็นเลยหรือว่านางกับฟูซิวไม่มี